

РЕШЕНИЕ

№ 6086

гр. София, 22.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11223** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-чл.206 АПК.

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано по искова молба на Г. К. П. от [населено място] , [улица] , срещу Национална агенция по приходите /НАП/, с искане да му бъде заплатена сумата в размер на 1 000.00 (хиляда) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода 15.07.2019г.-16.09.2019г., настъпили в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019г. до окончателното изплащане на вземанията.

В обстоятелствената част на исковата молба са въведени твърдения , че поради неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, за него са възникнали и той е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни. Неговите лични данни са станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани. Отговорността на НАП е ангажирана

в качеството ѝ на администратор на лични данни, с твърдение, че чрез бездействието си, е допуснала нарушения на чл.24 и чл.32 GDPR и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД, като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност, като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита- чл.64 ЗЗЛД; чл.66, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД; чл.67 и чл.68 ЗЗЛД.

Ищцата излага, че се е почувствала застрашена от неправомерното използване на личните данни, изпитала е притеснение, страхувала се, че с личните ѝ данни ще бъде злоупотребено. Притесненията се базирали на вероятността да не бъде посегнато върху имуществото ѝ, на банковите ѝ сметки или да не бъдат изтеглени кредити от нейно име. Това стресирало ищцата, натоварило я психически, след като е разбрала, че личните ѝ данни са изтекли, живее в постоянен страх и притеснение, чувства се незащитена от държавата. Всичко това повлияло на нормалния ритъм на живот, на отношението ѝ с хората, на ежедневието ѝ, затворила се в себе си, ограничила е социалните си контакти.

В писмена молба 28.02.2024г. Г. К. П. се представлява от адв. И. Ю., който поддържа исковата претенция, а по същество на спора моли за нейното уважаване и присъждане на направените в процеса разноски.

Ответникът-НАП, чрез процесуален представител юр.к. И. оспорва исковата молба.

Излага съображения за неоснователност на предявения иск, както по основание, така и по размер, тъй като не било ясно от кой конкретно акт на НАП или на нейни органи са настъпили вредите. Счита за неоснователно възражението за неполагане на достатъчна грижа от страна на НАП за защита сигурността на данните. Твърди, че нерегламентираният достъп до информационната система на НАП е в следствие на престъпление. Веднага след узнаването за този нерегламентиран достъп, НАП е предприела незабавни мерки за сигурност и преустановяването му. Твърди, че този неоторизиран достъп не е резултат от действия или бездействия на НАП или нейни органи/служители. Недоказани били твърденията на ищца за претърпени от него неимуществени вреди, изразяващи се в страх и притеснение. Моли за отхвърляне на иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно е установено в процеса, че на 15.07.2019 г., е изтекла информация от масивите на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

По делото е представена извадка от получен SMS, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 3618 ИМА неправомерно разкрити лични данни“.

Със заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др.

Със заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на директора на Дирекция „Комуникации и протокол“ да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката.

Със заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП.

Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП.

Приета е Методика за оценка на риска, версия 1.1, към 11.2015 г., представляваща приложение № 3 към Процедура ПФИС 7.

В НАП е утвърдена Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

През 2018г. е била извършена проверка в НАП от Държавна агенция „Електронно управление“, съгласно изискванията на чл.60 ЗЕУ относно информационните ресурси, свързани с всички регистри, бази данни и системи, поддържани и администрирани от НАП. Направени са следните препоръки: 1. Да се актуализира целия пакет на документи за сертифициране на С.; 2. Да се планира и направи оценка на риска на активите на НАП, а след това да се предприемат мерки за предотвратяване на рисковете с висока стойност; 3. Да се предприемат необходимите действия за цялостно изпълнение на ЗЕУ и НОИМИС и свързаните с тях вътрешни правила и процедури относно спазване изискванията на МИС, с цел недопускане на инциденти и срив на поддържаните информационни системи.

Извършена е била проверка и от КЗЛД, в хода на която е установено, че при осъществяване на дейността си, НАП в качеството си на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем.

Издадено е било НП № 004/28.08.2019 г., от председателя на Комисия за защита на

личните данни. НП № 004/28.08.2019г. е било обжалвано, като с решение от 26.10.2023 г., постановено по нахд № 14811/2019 г. по описа на СРС, е потвърден този наказателен акт. С решение № 1247/26.02.2024 г., постановено по адм.дело № 12334/2023 г. на АССГ, е отменено решението и СРС, както и издаденото НП, поради изтекла погасителна давност.

С решение № ППН-02-399/22.08.2019 г. на КЗЛД, на НАП е издадено и разпореждане за предприемане на подходящи технически и организационни мерки. Актът е оспорен, като е постановено решение № 565/02.02.2023 г. по адм.дело № 10477/2019 г. на АССГ, с което е отменено решението на КЗЛД, в частта му относно Разпореждания № 7, 14, 15 изцяло, Разпореждане № 5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници /журнали/ за привилегированите потребители" и Разпореждане №16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". Жалбата на НАП в останалата ѝ част е отхвърлена. Решението на АССГ е оспорено пред ВАС на РБ от НАП, като с решение № 1398/07.02.2024 г. по адм.дело № 3781/2023 г. е отменено решението на АССГ в обжалваната му отхвърлителна част и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав. Към настоящия момент няма постановен и влязъл в сила съдебен акт.

За доказване на претърпени неимуществени вреди по адм. дело № 11223/2019г. са събрани и гласни доказателства, чрез разпит на свидетелката И. Г. Т.. Свидетелката посочва, че е запозната със случая от ищцата, която ѝ споделила, че има проблем с изтичане на личните ѝ данни в интернет пространството. Това е накарало ищцата да изпита силно притеснение дали няма да се случи нещо с имуществото му в резултат на злоупотреба от трети недоборсъвестни лица.

Производството е спряно с определение от 27.10.2021г.

По отправено преюдициално запитване по дело № С-340/2021 г. е постановено решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС. С определение от 19.01.2024г. производството е възобновено.

При така установените факти, Административен съд София-град, достигна до следните правни изводи:

В настоящия случай ищцата претендира настъпването на вреди в своя патримониум в резултат на незаконосъобразно бездействие на администратора на лични данни, поради което незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 АПК. Съгласно чл. 203, ал. 2 АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. В допълнение, в сила е чл. 203, ал. 3 (нова) АПК, ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г., съгласно която по реда на глава единадесета се разглеждат и исковете за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз, а съгласно чл. 2в ЗОДОВ, ДВ, бр. 94 от 2019 г., когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на

Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема подадените искове за допустими и като такива следва да бъдат разгледани по същество и по реда на глава XI АПК, вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Ищцата твърди, че незаконосъобразното бездействие на служители на НАП се изразява в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка /пряка и непосредствена/ между незаконосъобразното бездействие и настъпилния вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Както вече се изложи по-горе, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно: незаконосъобразно бездействие на държавен орган да изпълни вменените му от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Под „действие“, респективно „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Предмет на защита в производството по чл. 256 от АПК е бездействието на административния орган когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256 от АПК, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за това. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

Освен това, с решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г., се приема, че чл. 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че „неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от

съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове“. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл. 5, § 2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че „в исково производство за обезщетение, администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 са подходящи“. Следва да се има предвид и, че „администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент“.

От твърденията в исквата молба, както и от събраните по делото доказателства, се установява, че на 15.07.2019г., вследствие нерегламентиран достъп от неизвестно лице, от електронните масиви на НАП, е изтекла информация съдържаща лични данни на ищеца. В резултат на неоторизирания достъп до сървъра на НАП, съдържаща информация относно личните данни на ищеца, се създали притеснения и опасения у последния, да не бъде злоупотребено с тях. Не се представиха в процеса доказателства за установяване на обстоятелството кои конкретни лични данни на Г. К. П. са достъпни. В депозирана молба на 22.10.2019г. ищцата посочва, че това са имената, ЕГН, адрес, документ за самоличност, данни за доходите ѝ, без да се представят конкретни доказателства. Това води до извода, че безспорно по отношение на ищцата има неправомерен достъп до лични данни, но техният обем остана неустановен.

Разпоредбата на чл. 24 „Отговорност на администратора“ от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, предвижда, че като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента. В допълнение, в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат, а именно: "Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: а.) псевдонимизация и криптиране на личните данни; б.) способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; в.) способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; г.) процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и

организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

С оглед дадените от СЕС по преюдициалното запитване разяснения, в тежест на ответника е да установи липсата на нарушение по смисъла на Регламента и липсата на причинна връзка с твърдените вреди. В тежест на ответника е да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки са били подходящи. Ответникът не установи какви технически мерки са предприети, за да се предотврати достъпа; достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове; технически възможно ли е било осуетяването на изтичането на данни. С оглед разпределената доказателствена тежест, ответникът не успя да докаже изпълнение на законовото си задължение, че приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента са подходящи. Ето защо, недоказан остава фактът, че извършените от НАП действия, са били подходящи технически и организационно за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищеца. По тази причина, доказан се явява първия елемент от фактическия състав на предявения иск- бездействие за точно изпълнение на задължението по чл. 32 от ОРЗД, а именно: приложени от НАП подходящи организационни и технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

НАП, в качеството си на администратор на лични данни при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване неразрешения достъп до личните данни на ищеца. В процесния случай това не е постигнато. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на нормативните изисквания на чл.24 и чл.32 от ОРЗД. Ирелевантни са доводите на ответника, че след 15.07.2019г., когато е осъществен нерегламентирания достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

При формиране на този извод, съдът съобразява тълкуването на нормата на чл. 82, §3 от Регламента / т.5 от Решение № С-340/2023г. на СЕС/, а именно: „Администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент,

като той трябва да докаже, че причинилият съответните вреди факт, не може по никакъв начин да му бъде вменен“. Допускането на изтичане на данни само по себе си доказва недостатъчната степен на съхранението им, съгласно изискването на Регламента.

Предвид изложеното, настоящия съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразно бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от задълженията по чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Осъществена е и втората предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника, а именно: претърпяна вреда от Г. К. П. от това незаконосъобразно бездействие. Ищцата твърди, че е преживяла стрес, безпокойство, притеснение, почувствала се е застрашена да не се извърши злоупотреба с имуществото ѝ. За установяване на вредата следва да се има предвид отново разписаното в решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. /т. 6/, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“. Уточнено е, че когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

Съдът приема, че ищцата е доказала настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в страх и притеснения, че с нейни лични данни ще бъде злоупотребено, като се посегне и отчужди имуществото ѝ. От свидетелските показания, се установява, че научавайки, че са изтекли личните ѝ данни, ищцата е започнала да изпитва силно безпокойство от възможността за неправомерната им употреба и по-конкретно за евентуално отнемане на собствеността ѝ. Така възникналите опасения за потенциална злоупотреба с нейни лични данни, представляват неимуществена вреда. С оглед обаче на евентуалния характер на опасенията и липсата на вредоносен резултат, съдът намира, че обезщетението следва да бъде определено в размер на 500,00 лева.

Доказано е настъпването на неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с установеното незаконосъобразно фактическо бездействие на ответника.

При определяне на размера на неимуществените вреди, следва да се оценят обстоятелства, като интензитета на вредите, продължителността на претърпяването им, възрастта и личността на ищеца. Продължителността е кратка, около два месеца от датата на узнаване до датата на подаване на исковата молба, поради което съдът приема, че сумата от 500,00 лв. е справедлива, за да обезщети Г. К. П. за неправомерното разкриване на личните ѝ данни. Този размер съответства на характера и тежестта на увреждането и неблагоприятното отражение в живота на ищцата. Поради това, искът до пълния претендиран размер от 1 000,00 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид основателността на главния иск, следва да се уважи и претенцията за заплащане на лихва за забава, считано от датата на увреждането, до окончателното изплащане на сумата. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, деликвентът се счита в забава без покана, т.е. от 15.07.2019г.

При този изход на спора, на ищцата се дължат разноски, съобразно уважената част от иска. Ищцата претендира разноски за държавни такси и адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Тъй като делото е било един път на инстанционен контрол, се дължат държавните такси за този контрол, а именно: 10 лв. за разглеждане на исковата молба и 30 лв. държавна такса за разглеждане на частна жалба, т. е. общо 40 лв. Съобразно уважената част от иска този размер е 20 лв. В тези производства ищцата е представлявана от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА разноски за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размера се определя съобразно Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и по-конкретно чл. 7, ал. 1, т. 1, вр. чл. 8, ал.1 и същия е 400 лв. за настоящата инстанция и 400 лв. за частно дело № 6743/2020 г. по описа на Върховния административен съд, т.е., общият размер на възнаграждението е 800 лв. Съобразно уважената част на иска дължимият размер на адвокатското възнаграждение е 400 /четиристотин/ лева, които следва да се присъдят на процесуалния представител адв. Ю..

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, на него също се дължат такива. При съобразяване на фактическата и правна сложност на спора, процесуалната активност на пълномощника, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /сто/ лева, а съобразно отхвърлената част от иска, следва да му се присъдят разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София- град, II-ро отд., 76 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Г. К. П. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 500,00 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода 15.07.2019г. – 16.09.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. К. П. ЕГН [ЕГН] срещу Национална агенция за приходите, за разликата до пълния претендиран размер от 1 000,00 /хиляда/ лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Г. К. П. ЕГН [ЕГН] сумата от 20 /двадесет/ лева на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на адв. С. Ц. С.-Ю. с адрес: [населено място], [улица], Търговски дом, ет.3, кантора № 308 сумата от 400.00 /четиристотин/ лева на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Г. К. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 100,00 /сто/ лева на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен

срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.